

“ਉਹ ਨੌਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?”

(ਲੂਕਾ 17:11-19)

ਅੱਜ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੋੜ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਪੌਲਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, “ਕਿਉਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਉਤਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਹਰੇਕ ਵਸਤੂ ਚੰਗੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤਿਆਗਣ ਦੇ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਦੇ ਉਹ ਪੰਨਵਾਦ ਨਾਲ ਲਈ ਜਾਵੇ” (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 4:4)। ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਲੇਖਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ, “ਸੋ ਜਦੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਕ ਰਾਜ ਮਿਲਿਆ ਜਿਹੜਾ ਹਿਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਆਓ, ਅਸੀਂ ਪੰਨਵਾਦ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਭੈਅ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਉਹ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਉਹ ਦੇ ਮਨ ਭਾਵੇ” (ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:28)। ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:7 ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਨੂੰ “ਪੰਨਵਾਦ ਬਾਹਲਾ ਕਰਦੇ” ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਫ਼ ਕਹੀਏ ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਠ ਓਨਾਂ ਮਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਜਿੰਨਾਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਿਲਾਉਣ ਅਤੇ ਵਿੰਨ੍ਹਣ ਵਾਲਾ ਹੈ (2 ਪਤਰਸ 1:12, 13)।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ

ਲੂਕਾ 17 ਵਿਚ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਜਾਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਮਰਿਯਾ ਅਰ ਗਲੀਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਿਆ” (ਆਇਤ 11ੳ)। ਇਹ ਤੀਜੀ ਵਾਰ ਹੈ ਜਦ ਲੂਕਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ “ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।”¹ ਸਲੀਬ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨੇੜੇ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ। “... ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਮਰਿਯਾ ਅਰ ਗਲੀਲ ਦੇ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਿਆ” (ਆਇਤ 11ਅ)। NIV ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਯਿਸੂ ਸਾਮਰੀਆ ਅਤੇ ਗਲੀਲ ਦੀ ਹੱਦ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਲੰਘਿਆ।” ਯਿਸੂ ਪੱਛਮ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਯਰਦਨ ਦਰਿਆ ਵੱਲ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। “ਅਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਵੜਿਆ” (ਆਇਤ 12ੳ)। ਲੂਕਾ ਨੇ ਉਸ ਪਿੰਡ ਦਾ ਨਾਂ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਦੀ ਐਨੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਵੜਨ ਤੇ, “ਦਸ ਕੋੜ੍ਹੇ ਉਹਨੂੰ ਮਿਲੇ ਜਿਹੜੇ ਦੂਰ ਖੜੇ ਰਹੇ” (ਆਇਤ 12ਅ)। ਕੋੜ੍ਹੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਭੀਖ ਮੰਗਣ ਲਈ ਫ਼ਾਟਕ ਤਕ ਆ ਸਕਦੇ ਸਨ।² ਇਹ ਕੋੜ੍ਹੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪਿੰਡ ਵਿਚ ਵੜਨ ਸਮੇਂ ਪਿੰਡ ਦੀ ਦਹਿਲੀਜ਼ ਨੇੜੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇਕ ਜਣਾ ਸਾਮਰੀ ਸੀ (ਆਇਤ 16)। ਯਿਸੂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਾਂ ਸਾਰੇ ਹੀ

ਯਹੂਦੀ ਹੀ ਸਨ (ਆਇਤ 18)। ਹਲਾਤ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੱਟੜ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ³ ਅਰਥਾਤ ਯਹੂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਸਾਮਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਹੜ੍ਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਚੜ੍ਹ ਆਉਣ ਤੇ ਭੇਡਾਂ ਅਤੇ ਬਘਿਆੜ ਸਭ ਸੁੱਕੇ ਟਾਪੂ ਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਦਸ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਹ ਰੋਗ ਜਿਹਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਕ ਬੜੀ ਖਤਰਨਾਕ ਛੂਤ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਸੀ।⁴ ਇਸ ਬੀਮਾਰੀ ਬਾਰੇ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋੜ੍ਹ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬੜਾ ਹੀ ਕਰਹਿਤ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਚਮੜੀ ਦਾ ਰੰਗ ਬਦਲਦਾ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਗੁਲਾਬੀ ਰੰਗ ਦੀ; ਫਿਰ ਬੂਰੇ ਰੰਗ ਦੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਾਲੀ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਤੇ ਛਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜ਼ਖਮ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਚਮੜੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਗਲਣ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੋ ਕੁ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ-ਵਿਚ ਇਸ ਰੋਗ ਵਾਲੇ ਬੰਦੇ ਦੀ ਮੌਤ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।

ਆਪਣੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਹਨਾਂ ਦਸ ਛੇਕੇ ਹੋਏ ਬੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਟੁੰਡੇ ਹੱਥ, ਟੁੰਡੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖੋ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਅੱਖ, ਕੰਨ ਜਾਂ ਨੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗੰਦੇ, ਮੈਲੇ ਕੁਚੈਲੇ, ਪਰੇਸ਼ਾਨ, ਠੁਕਰਾਏ ਹੋਏ ਲੋਕ ਸਨ ਜਿਹਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਘਰ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਰੋਜ਼ਗਾਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਲੋਕਾਂ ਵਾਂਗ ਆਮ ਜੀਵਨ ਸੀ। ਕੋੜ੍ਹ ਨੂੰ ਨਿਤਾਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਜ਼ਲਾਲਤ ਭਰਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।

ਆਇਤ 12 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ “ਦੂਰ ਖੜੇ ਰਹੇ।” ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕੋੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਖੜੇ ਰਹਿਣਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਕਿੰਨੇ ਦੂਰ, ਇਹ ਫ਼ਰਕ ਸ਼ਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਕ ਰੱਬੀ ਮੁਤਾਬਕ ਉਹ ਪੰਜਾਹ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਫੁੱਟਬਾਲ ਦੇ ਅੱਧੇ ਮੈਦਾਨ ਜਿੰਨਾ ਬਣਦਾ ਹੈ।⁵

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦਸ ਕੋੜ੍ਹੀਆਂ ਨੇ “ਉੱਚੀ ਅਵਾਜ਼ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ” (ਆਇਤ 13ਓ)। ਬੀਮਾਰੀ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ 'ਚ ਵੀ ਫ਼ਰਕ ਪਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਬੀਮਾਰੀ ਨਾਲ ਟੀ. ਬੀ. ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰੋਗੀ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਖੁਰਦਰੀ ਅਤੇ ਖਰਖਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦਸ ਆਦਮੀ ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਪੰਜਾਹ ਗਜ਼ ਦੂਰ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ, ਆਪਣੀ ਖ਼ਰਾਬ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਉੱਚੀ ਉੱਚੀ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਯਿਸੂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਦੁਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੁਕਾਰਿਆ, “ਹੇ ਯਿਸੂ ਮਹਾਰਾਜ, ਸਾਡੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰ” (ਆਇਤ 13ਅ)। ਬੇਸ਼ੱਕ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦਇਆ, ਤਰਸ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਚੰਗਾਈ ਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਮਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਚੰਗਾਈ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਸੀ।

ਆਇਤ 14 ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, “ਉਸ ਨੇ ਵੇਖ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਜਾਓ, ...” ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਭੀੜ ਦਾ ਰੌਲਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਜਦ ਉਹਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਉਹਨਾਂ ਵੱਲ ਵੇਖਿਆ, ਜਿਹੜੇ ਦੂਰ ਖੜੇ ਸਨ। ਉਹਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਜਾਓ ਆਪਣੇ ਤਾਈਂ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਓ” (ਆਇਤ 14ਅ)।

ਪਹਿਲਾਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕੋੜ੍ਹੀ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਛੂਹ

ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾ’ (ਲੂਕਾ 5: 13)। ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਚੰਗਾ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮੁਤਾਬਕ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜਾਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ। ਯਾਜਕਾਂ ਦਾ ਇਕ ਕੰਮ ਹੈਲਥ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜਾਂ ਸਿਹਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਵੀ ਸੀ। ਜੇ ਯਾਜਕ ਕਹਿ ਦੇਵੇ ਕਿ ਉਹ ਕੋੜੀ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਦਮੀ ਕੁਝ ਮਿਥੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਕੰਮ ਤੇ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਪਰ ਇਸ ਵਾਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋੜੀਆਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਕੇ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।⁷ ਸਗੋਂ ਉਹਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਨਾਲ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ⁸-ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚੰਗੇ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣ! (ਜੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ NIV ਬਾਈਬਲ ਸਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਯਹੂਸਲਮ ਜਾਣ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦਸ ਕੋੜੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਂਡਾ ਕਰਨਾ ਪੈਣਾ ਸੀ!)

ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਅਗਲਾ ਹਿੱਸਾ ਰੋਮਾਂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ: ‘ਅਤੇ ਐਉਂ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋ ਗਏ’ (ਆਇਤ 14ਏ)। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਮਰੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਸਕਿਆ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜੇ ਬਹੁਤੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਗਏ ਹੋਣਗੇ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਜਾਂਦੀ ਰਹੀ। ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਿਸਮਾਂ ਵਿਚ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਮੁੜਨ ਤੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਲੱਗਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ, ਕੰਨ ਅਤੇ ਗਲੇ ਚੰਗੇ ਹੋ ਗਏ! ਜਦ ਸੁੱਕੀਆਂ ਪਪੜੀਆਂ ਉੱਤਰ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਚਮੜੀ ਬਿਲਕੁਲ ਨਰੋਈ ਹੋ ਗਈ; ਜਦ ਨਵੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਬਣ ਗਈਆਂ, ਨਵੀਆਂ ਮਾਸਪੇਸ਼ੀਆਂ ਅਤੇ ਨਵੀਆਂ ਨਾੜਾਂ ਨਾਲ ਢੱਕੀਆਂ ਗਈਆਂ, ਪੂਰੀ ਚਮੜੀ ਹੀ ਨਵੀਂ ਹੋ ਗਈ; ਜਦ ਸਿਹਤ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਿਸਮ ਵਿਚ ਫਿਰ ਤੋਂ ਉਵੇਂ ਹੀ ਆ ਗਈ! ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਕਿਵੇਂ ਰੋਮਾਂਚ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਹੋਣਗੇ! ‘ਮੈਂ ਫੇਰ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ!’ ‘ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!’ ‘ਮੈਂ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!’ ‘ਮੈਂ ਫੇਰ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!’

ਉਹਨਾਂ ਦਸ ਆਦਮੀਆਂ ਵਿਚ ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਓ: (1) ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਭਿਆਨਕ ਰੋਗ ਸੀ। (2) ਸਭ ਨੇ ਉਸ ਰੋਗ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸੋਚਿਆ ਸੀ। (3) ਸਭ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਇਸ ਵਿਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਕੁਝ ਮਦਦ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। (4) ਸਭ ਨੇ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਮਿੰਨਤ ਕੀਤੀ। (5) ਸਭ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਤੁਰ ਪਏ। (6) ਸਾਰੇ ਹੀ ਚੰਗੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਸਮਾਨਤਾਵਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਆਇਤ 15 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ‘ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ’ (ਆਇਤ 15ਓ)। ਇਕ ਪਲ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆਦਮੀ ਸਾਮਰੀ ਸੀ। ‘ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਵੇਖ ਕੇ ਜੋ ਮੈਂ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ ... ਮੁੜ ਆਇਆ’ (ਆਇਤ 15ਓ)। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਹਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਕੇ ਯਾਜਕ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।⁹ ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ‘ਵੱਡੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ’ (ਆਇਤ 15ਅ)। ਉਹ ਸਮਝ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਚੰਗਾਈ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਹਨੇ ਕੋੜੀ ਵਾਲੀ ਖੁਰਦਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਚੰਗਾਈ ਪਾਏ ਹੋਏ ਆਦਮੀ ਦੀ

ਬੁਲੰਦ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ‘ਵੱਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ’ (ਆਇਤ 15ਅ) ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕੀਤੀ। ‘ਅਤੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਭਾਰ [ਯਿਸੂ] ਦੇ ਪੈਰੀਂ ਪੈ ਕੇ ਉਹ ਦਾ ਸੁਕਰ ਕੀਤਾ’ (ਆਇਤ 16ੳ)। ਉਹਨੇ ਪਛਾਣ ਲਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਰੱਬ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਪੈਰੀਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਸਿਜਦਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਹਦੀ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕੀਤੀ। ‘ਸੁਕਰ ਕੀਤਾ’ ਵਰਤਮਾਨ ਕਾਲ ਵਿਚ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਗਾਈ ਪਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਦਮੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਅਗਲਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਾਕ ਇਕ ਬਟਕੇ ਵਾਂਗ ਲਗਦਾ ਹੈ: ‘ਉਹ ਸਾਮਰੀ ਸੀ’ (ਆਇਤ 16ਅ)। ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸਾਡੀ ਖੁਸ਼ਾਮਦ ਉਹੀ ਲੋਕ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆਂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਆਇਤ 17 ਵਿਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਉਦਾਸੀ ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ?: ‘ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅੱਗੋਂ ਆਖਿਆ, ਭਲਾ, ਦਸੇ ਸੁੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਏ? ਤਾਂ ਉਹ ਨੌਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?’ ਇਹੀ ਉਮੀਦ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਜ਼ਬੂਰ 103 ਗਾਉਂਦੇ ਆਉਂਦੇ:

ਤੂੰ ਆਖ ਐ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੁਬਾਰਕ ਖੁਦਾ ਹੈ,
 ਤੇ ਓਸੇ ਦਾ ਹੀ ਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਦਾ ਹੈ,
 ਕਦੀ ਵੀ ਨਾ ਭੁੱਲ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਉਹਦੀਆਂ ਨੂੰ
 ਤੂੰ ਕਹਿ ਐ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਮੁਬਾਰਕ ਖੁਦਾ ਹੈ
 ਤੇਰੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਹੈ ਮਿਟਾਂਦਾ
 ਤੈਨੂੰ ਸਾਰੇ ਰੋਗਾਂ ਤੋਂ ਦੇਂਦਾ ਸ਼ਿਫਾ ਹੈ।
 ਤੇਰੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਮੌਤ ਤੋਂ ਉਹ ਬਚਾਉਂਦਾ
 ਤੈਨੂੰ ਤਾਜ ਰਹਿਮਤ ਦਾ ਕਰਦਾ ਅਤਾ ਹੈ
 ਉਕਾਬਾਂ ਦੇ ਵਾਂਗਰ ਤੈਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ
 ਉਹ ਤੇਰੀ ਜਵਾਨੀ ਨੂੰ ਕਰਦਾ ਨਵਾਂ ਹੈ
 (ਆਇਤਾਂ 1-5 ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਜ਼ਬੂਰ)।

ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ। ਕਿਉਂ? ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ ਨੇ ਦੰਦਾਂ ਹੇਠ ਜੀਭ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤੇ ਹਨ:

ਇਕ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ।
 ਇਕ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿੰਨੀ ਦੇਰ ਚੰਗਾ ਰਹੇਗਾ।
 ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਮਿਲ ਲਵੇਗਾ।
 ਇਕ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨੂੰ ਕਦੇ ਕੋੜ੍ਹ ਹੋਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।
 ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਠੀਕ ਹੋ ਗਿਆ।
 ਇਕ ਨੇ ਯਾਜਕਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦਿੱਤੀ।

ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਹਾਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਸਲ ‘ਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।’’
 ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਰੱਬੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ।’’
 ਇਕ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਮੈਂ, ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਾਫੀ ਠੀਕ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਸੀ।’’¹⁰

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਦਾਸ ਹੋ ਕੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਇਸ ਓਪਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕੀ ਹੋਰ ਨਾ ਮਿਲੇ ਜੇ ਮੁੜ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਕਰਦੇ?’’ (ਆਇਤ 18)। ‘‘ਓਪਰੇ’’ ਜਿਸ ਮੂਲ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਗੈਰਕੌਮਾਂ ਦੇ ਹਾਤੇ ਵਿੱਚੋਂ ਔਰਤਾਂ ਦੇ ਹਾਤੇ ਵਿਚ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰ ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲਦਾ ਸੀ: ‘‘ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕੌਮ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਹੱਦ ਅਤੇ ਹੈਕਲ ਦੁਆਲੇ ਵਾੜ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ।’’

ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਕਦਮੀਂ ਡਿੱਗੇ ਸਾਮਰੀ ਵੱਲ ਮੁੜਿਆ। ‘‘ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉੱਠ ਕੇ ਚਲਿਆ ਜਾ, ਤੇਰੀ ਨਿਹਚਾ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ’’ (ਆਇਤ 19)। ‘‘ਤੇਰੀ ਨਿਹਚਾ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ,’’ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਦਾ ਅਰਥ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਾਰਣ ਉਹਨੂੰ ਖਾਸ ਬਰਕਤ ਦੇ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਖਰ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਨੌਂ ਯਹੂਦੀ ਵੀ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਗੇ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ‘‘ਤੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ ਹੈ।’’¹¹ ਸ਼ਾਇਦ ਯਿਸੂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਤੇਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਇਜ਼ਹਾਰ ਨੇ¹² ਤੈਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਆਤਮਕ ਦੋਵੇਂ ਪੱਖੋਂ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।’’ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ‘‘ਅੱਜ [ਤੇਰੇ] ਘਰ ਵਿਚ ਮੁਕਤੀ ਆਈ’’ ਹੈ (ਲੂਕਾ 19:9)!

ਸਾਡੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ

ਅਸੀਂ ਇਕ ਪਾਸੇ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਆਂਕੜਿਆਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ: ਦਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਜਣਾ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਜੋ ਸਿਰਫ਼ 10 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਬਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਰੁਕ ਕੇ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ। ਭਲਾ ਅੱਜ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ ਹੈ?

ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹਲਾਤ ਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਤੇ ਕਿੰਨਾ ਕੁ ਅਸਰ ਪਏਗਾ? ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਵਿਚ, ਮੈਂ ‘‘ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ’’ ਸਿਰਲੇਖ ਨਾਲ ਇਕ ਪੂਰੇ ਸਫ਼ੇ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਵੇਖੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਫ਼ੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕ ਆਦਮ ਕੱਦ ਮੂਰਤ ਖੜੀ ਸੀ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਚਿਪਕਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ‘‘ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ।’’ ਉਸ ਤਸਵੀਰ ਦੇ ਦੁਆਲੇ ਉਸ ਮੂਰਤ ਵੱਲ ਪੱਥਰ ਸੁੱਟਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਹੈ। ਜਦ ਮੈਂ ਨੇੜੇ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਭੀੜ ਵਿਚ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿਚ ਇਕ ਛੋਟੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ‘‘ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ’’ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਰਟੂਨਿਸਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਦੂਜਿਆਂ ਵਿਚ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵੇਖ ਕੇ ਇਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਰੌਲਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਇਹ ਕਪਟ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਦਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਿਹੜਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਯਿਸੂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ

ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਮੇਰਾ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦਾ ਭਾਗ ਫਲ ਕੀ ਹੈ?’

ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣ ਤੇ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ:

ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਜਿਹ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕੋ ਦੇਹ ਹੋ ਕੇ ਸੱਦੇ ਵੀ ਗਏ
ਤੁਹਾਡਿਆਂ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਰਾਜ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਿਆ ਕਰੋ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ
3: 15) ।

ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਉਸ ਵਿਚ
ਸੁਚੇਤ ਰਹੋ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 4:2) ।

ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਮਸੀਹ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ
ਦੀ ਇਹੋ ਇੱਛਿਆ ਹੈ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5: 18) ।

‘‘ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ’’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਚੁਣੌਤੀ ਹੈ! ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ
ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਿਲ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਹਰ
ਹਾਲ ਵਿਚ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਬਹਾਨਾ ਲੱਭ ਲੈਂਦਾ ਸੀ।
ਸਿਆਲ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਤੁਫ਼ਾਨ ਆ ਗਿਆ। ਹਰ ਪਾਸੇ ਬਰਫ਼, ਕੋਹਰਾ ਅਤੇ ਧੂੰਦ ਹੀ
ਸੀ। ਬੱਤੀ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਸਭ ਕੁਝ ਥੰਮ੍ਹ ਜਿਹਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਆਦਮੀ ਸਣੇ, ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ
ਸਨ ਜਿਹੜੇ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਸਕੇ। ਉਸ ਸਭਾ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਕੁਝ ਲੋਕ
ਇਹ ਸੁਣਨ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜੀ ਭਲਿਆਈ ਲਈ ਖੁਦਾ ਦੀ
ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਜਦ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਉਹਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਤਾਂ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ,
ਅਸੀਂ ਤੇਰਾ ਸ਼ੁਕਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਮੌਸਮ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ!’’

ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚੋਂ ਭਲਿਆਈ ਲੱਭਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ
ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਪੂਰਾ ਪਰਿਵਾਰ ਚਿੜਚਿੜੇ ਅੰਕਲ ਮੌਰਟ ਸਣੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਖਾਣੇ ਤੋਂ
ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਸ ਗੱਲ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਨ, ਮੇਜ਼ ਦੇ ਦੁਆਲੇ
ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ। ਜਦ ਮੌਰਟ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ, ਤਾਂ ਉਹਨੇ ‘ਅਗਲੇ’ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਅਗਲੀ
ਸੀਟ ਤੇ ਬੈਠੇ ਬੱਚੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘‘ਰੁਕੋ। ਅੰਕਲ ਮੌਰਟ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ
ਕਿਸ ਗੱਲ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋ।’’ ਅੰਕਲ ਮੌਰਟ ਨੇ ਗਲਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ,
‘‘ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਹਦੇ ਲਈ ਮੈਂ ਧੰਨਵਾਦ ਦੇ ਸਕਾਂ।’’ ਲੜਕੇ ਨੇ ਮੇਜ਼ ਤੇ ਪਏ
ਭੁੱਜੇ ਹੋਏ ਪੰਛੀ ਵੱਲ ਵੇਖਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, ‘‘ਤੁਸੀਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇਸੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋ
ਜਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੁਰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੋ!’’

ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ ਇਕ ਛੋਟਾ ਮੁੰਡਾ ਜਿਹਨੇ ਐਨਕਾਂ ਲਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ,
ਕਹਿਣ ਲੱਗਾ, ‘‘ਮੈਂ ਐਨਕਾਂ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ।’’ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ
ਨਾਲ ਤੈਨੂੰ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ?’’ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ‘‘ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ
ਕਿਉਂਕਿ ਇਹਦੇ ਲਾਉਣ ਨਾਲ ਮੁੰਡੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਪੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਅਤੇ ਕੁੜੀਆਂ ਮੈਨੂੰ

ਚੁੰਮਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ।’ ‘ਹਰ ਹਾਲ ਵਿਚ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰੋ।’ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ!

ਬਾਈਬਲ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਪਾਪ ਬਾਰੇ ਵੀ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ‘ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲਿਆ ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ ਜੋਗ ਵਡਿਆਈ ਨਾ ਕੀਤੀ, ਨਾ ਉਹ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕੀਤਾ’ (ਰੋਮੀਆਂ 1:21)। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੀ ਮਾੜੀ ਹਾਲਤ ਬਾਰੇ ਲਿਖਦਿਆਂ ਉਹਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਕਿਉਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਆਪ ਸੁਆਰਥੀ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਲੋਭੀ, ਸ਼ੇਖੀਬਾਜ਼, ਹੰਕਾਰੀ, ਕੁਫ਼ਰ ਬਕਣ ਵਾਲੇ, ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ, ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ ...’ ਹੋਣਗੇ (2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:2)।

ਇਕ ਪੁਰਾਣੀ ਦੰਦਕਥਾ ਅਨੁਸਾਰ, ਦੋ ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਇਕ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿੰਨਤਾਂ ਨਾਲ ਟੋਕਰੀ ਭਰਨੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀ ਮੰਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸਨ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਪਹਿਲੇ ਕੋਲ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬੇਨਤੀਆਂ ਦਾ ਡੁੱਲ੍ਹ-ਡੁੱਲ੍ਹ ਪੈਂਦਾ ਢੇਰ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਦੁਖੀ ਅਤੇ ਭਾਰੀ ਮਨ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ; ਉਹਦੀ ਟੋਕਰੀ ਲਗਭਗ ਖਾਲੀ ਸੀ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਈ ਕਹਾਣੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸ਼ਿਗਨ ਦੀ ਝੀਲ ਦੇ ਕੰਢੇ ਮੁਸਾਫ਼ਰਾਂ ਦਾ ਭਰਿਆ ਇਕ ਸਟੀਮਰ ਟੁੱਟ ਗਿਆ। ਐਡਵਰਡ ਸਪੈਂਸਰ ਨਾਂ ਦਾ ਇਕ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਕੰਢੇ ਤੇ ਖੜਾ ਸੀ। ਕੰਢੇ ਤੋਂ ਉਹਨੇ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਢਾਂਚੇ ਤੇ ਲਮਕੀ ਹੋਈ ਇਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ। ਆਪਣਾ ਕੋਟ ਪਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਟ ਕੇ ਤੇਜ਼ ਲਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਤੈਰ ਕੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਕੰਢੇ ਤੇ ਲੈ ਆਇਆ। ਉਸ ਹਿੰਮਤੀ ਜਵਾਨ ਨੇ ਸੋਲਾਂ ਵਾਰ ਉਹਨਾਂ ਲਹਿਰਾਂ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਕੇ ਸਤਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ। ਅਖੀਰ ਥਕਾਵਟ ਕਾਰਣ ਉਹ ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਡਿੱਗ ਗਿਆ। ਉਸ ਹਾਦਸੇ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ ਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲਈ ਅਪਹਿਜ ਹੋ ਗਿਆ। ਕੁਝ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਅਖ਼ਬਾਰ ਨੇ ਉਹਦੀ ਮੌਤ ਦੀ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਤਾਰਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਵੀ ਕਦੇ ਆਣ ਕੇ ਧੰਨਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਪਰ, ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕਰਨਾ ਸਾਡਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ ਜਿੰਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਆਓ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਕੱਢ ਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ।

ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਉਵੇਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸੰਜੋਗ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3 ਵਿਚ ਮਨੁੱਖ ਜਾਤੀ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿਚ ‘ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਅਣਆਗਿਆਕਾਰ’ ਦੇ ਝੱਟ ਬਾਅਦ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ‘ਨਾਸ਼ੁਕਰੇ’ ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਿਆ ਹੈ? ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸੰਜੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਪਰ ਐਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਨਾਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਨ। ਸਾਡੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ, ਜੇ ਉਹ ਸਾਡੀ ਦੇਖਭਾਲ ਨਾ ਕਰਦੇ, ਤਾਂ ਇਕ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਸਾਡੀ ਮੌਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਬਚਪਨ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਹਰ ਗੱਲ ਲਈ ਉਹਨਾਂ

ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਸਾਂ। ਅਕਸਰ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਦ ਬਜ਼ੁਰਗ ਮਾਪੇ ਬੋਝ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੁਆਨ ਲੋਕ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕਰਜ਼ ਮੋੜਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੇਕਸਪੀਅਰ ਦੇ ਕਿੰਗ ਲਿਯਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮੁਸੀਬਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਿਹਾ ਸੀ: ‘‘ਸੱਪ ਦੇ ਡੰਗੇ ਨਾਲੋਂ ਨਾਸ਼ਕਰੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਡੰਗ ਕਿੰਨਾ ਤੇਜ਼ ਹੈ!’’

ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਓਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਜਿੰਨਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਨਾਸ਼ਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ: ਲਾਬਾਨ, ਜਿਹਨੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਈ ਯਾਕੂਬ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਦੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ (ਤੁਲਨਾ ਕਰੋ ਉਤਪਤ 31:6, 7); ਕੈਦ ਵਿਚ ਯੂਸਫ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਾਕੀ (ਉਤਪਤ 40:23); ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਇਸਰਾਏਲੀ ਜਿਹਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਜ਼ਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਸੀ (ਕੁਚ 17:1-4); ਅਤੇ ਸ਼ਾਊਲ, ਜਿਹਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦਾ ਉਦ ਨੇ ਬਖ਼ਸ਼ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਤੇ ਤੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ (1 ਸਮੂਏਲ 16:1, 2)।

ਅਸੀਂ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਾਡੇ ਦੋਸਤ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਭਾਈ, ਭੈਣਾਂ ਜਾਂ ਵਚਨ ਦੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਈ ਲੋਕ ਡਾਕਟਰਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਹਨਾਂ ਨੇ ਸਾਡੀਆਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਬਚਾਈਆਂ। ਕੀ ਅਸੀਂ ‘‘ਸ਼ੁਕਰੀਆ’’ ਕਿਹਾ ਹੈ? ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਜਾਏ ਆਓ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਕਰੀਏ!

ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਇਕ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਕੋਈ ਟੈਲੀਫੋਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।’’ (ਸ਼ਾਇਦ ਇਹੀ ਗੱਲ ਮੈਨੂੰ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਦੀ ਹੈ!) ਉਹਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਸਭ ਕੁਝ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ‘‘ਸ਼ੁਕਰੀਆ’’ ਕਹਿਣ ਲਈ ਬੜੀ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਓ ਇਹ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਬਿੱਲ ਨਾਂ ਦੇ ਇਕ ਦੋਸਤ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਮੇਰਾ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਹਨੂੰ ਕਦੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ। ਉਹਦੇ ਮਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਟੈਲੀਫੋਨ ਚੁੱਕ ਕੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ, ‘‘ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਫ਼ੋਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਇਕ ਕਾਲ ਬੁੱਕ ਕਰ ਦਿਓ। ਮੈਂ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਬਿੱਲ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਿੱਲ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ? ਅੱਛਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਹਿਣ ਲਈ ਫ਼ੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ!’’

ਜਨਾਜ਼ੇ ਸਮੇਂ ਕਈ ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮੁਰਦੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ‘‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ! ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈਂ! ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਉਂ ਚਲਾ ਗਿਆ!’’ ਪਰ ਉਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਟੈਕਸਸ ਦੇ ਇਕ ਮਨਮੋਜੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਅਤੇ ਗਾਹਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਲਈ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਛਪਵਾਈ। ਉਹਦਾ ਨਾਂ ਲੱਖਾਂ ਧੰਨਵਾਦ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ। ਅੰਦਰ, ‘‘ਧੰਨਵਾਦ’’ ਸ਼ਬਦ ਦਸ ਲੱਖ ਵਾਰ ਛਪਿਆ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦਸ ਲੱਖ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਵਾਰ ‘‘ਧੰਨਵਾਦ’’ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਮਦਦਗਾਰਾਂ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਕਰ ਸਕੀਏ।

ਗੈਰਲਡੀਨ ਸਿਰਡੇਸ ਦੇ ‘‘ਸੇ ਸੇ’’ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪੰਕਤੀਆਂ ਸਨ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ:

ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਚਲਦਿਆਂ

ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ,

ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਰ ਹੌਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇ?

ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ!

ਕਿਸੇ ਪੁਰਾਣੇ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਦੁਖ ਵੰਡਾ ਕੇ

ਉਹਦੀ ਬਾਂਹ ਫੜ ਕੇ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਕਸ਼ਟ ਦੇ ਟੋਏ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆ ਸਕਦੇ ਹੋ?

ਤਾਂ ਉਹਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ!

ਭਲਾ ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਰਗੀ ਪਿਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ

ਹੇਠਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ,

ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਗੋਡੇ ਨਿਵਾਂ ਕੇ,

ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਉਹਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ!¹³

ਇਸ ਸਭ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅਹਿਮ ਭਾਗ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਓਨੇ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ ਜਿੰਨੇ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਯਕੀਨਨ ਹੀ, ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਲਈ "ਸ਼ੁਕਰੀਆ" ਨਾ ਕਹਿ ਪਾਉਣਾ ਸਭ ਤੋਂ ਖਤਰਨਾਕ ਨਾਕਾਮੀ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, 'ਹੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ, ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਮੁਬਾਰਕ ਆਖ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਕਾਰ ਨਾ ਵਿਸਾਰ' (ਜ਼ਬੂਰ 103:2)। ਜ਼ਬੂਰ ਲਿਖਣ ਵਾਲਾ ਕਿਹੜੇ 'ਉਪਕਾਰ' ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਆਓ ਮੱਤੀ 5:45 ਵਿਚ ਸੁਝਾਏ ਉਹਨਾਂ ਕੁਝ ਉਪਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: 'ਉਹ ਆਪਣਾ ਸੂਰਜ ਬੁਰਿਆਂ ਅਤੇ ਭਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਚਾੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਰਮੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਧਰਮੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੀਂਹ ਵਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।' ਸਾਨੂੰ ਧੁੱਪ ਅਤੇ ਮੀਂਹ ਸੂਰਜ, ਚੰਦਰਮਾ ਅਤੇ ਤਾਰੇ; ਫੁੱਲ, ਦਰਖਤ ਅਤੇ ਪੰਛੀ; ਸੇਬ, ਆਂਡੇ ਅਤੇ ਮੱਖਣ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਰੋਜ਼ਮੱਰਾ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੀ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹਦੇ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਸਾਮਰੀ ਤੇ ਕੀਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਖ਼ਾਸ ਉਪਕਾਰ ਵਾਂਗ, ਸਾਡੇ ਤੇ ਵੀ ਖ਼ਾਸ ਉਪਕਾਰ ਹੋਏ ਹਨ! 'ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਹਨੇ ਕਿੱਡੇ ਵੱਡੇ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ' (1 ਸਮੂਏਲ 12:24)। ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਬਹੁਤ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਕੇ ਚੰਗੇ ਹੋਏ ਹੋ? ¹⁴ ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਮਸੀਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੰਜੀਲ (ਖ਼ੁਸ਼ਖ਼ਬਰੀ) ਨੂੰ ਸੁਣਨ, ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਮੰਨਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾਈ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਸਾਥੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ? ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਔਲਾਦ ਦਿੱਤੀ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਕੁਝ ਮਹਾਨ ਸੰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ? ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਔਖਾ ਅਲਜ਼ਬਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਨ ਵਿਚ ਮਹਾਰਤ ਪਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਵਧਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਗੱਲ ਲਈ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਹਨੂੰ ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਉਹ ਦਾਨ ਕਿਹਾ ਹੈ 'ਜਿਹੜਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ' (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9:15), ਅਰਥਾਤ ਯਿਸੂ ਦਾ ਦਾਨ। ਦੂਜੇ ਵਿਸ਼ਵ-ਯੁੱਧ ਦੌਰਾਨ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੀ ਰਖਵਾਲੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰੌਏਲ ਏਅਰ ਫ਼ੋਰਸ ਦੇ ਜੁਆਨਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾਂਜਲੀ ਦਿੰਦਿਆਂ ਵਿੰਸਟਨ ਚਰਚਿਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ:

“ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਐਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕ ਐਨੇ ਘੱਟ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਰਿਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ।”

ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿੰਨੇ ਕੁ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ? ਜੇ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੇਜ਼ ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਤੇ, “ਉਹ ਨੌਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?” ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਬੰਦਗੀ ਵੇਲੇ “ਉਹ ਨੌਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?” ਕਿਸੇ ਦੇ ਘਰ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਪੁੱਛਣ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਜਾਣ ਵੇਲੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਬਰਕਤ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਬਰਕਤ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਕੋਲ ਦੱਸ ਸਕੀਏ, “ਉਹ ਨੌਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?”

ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਸ ਸਭ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲਗਾਓ ਫਿਰ ਉਹਨੂੰ ਧੰਨਵਾਦ ਦਿਓ। ਇਹ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ “ਉਹ ਨੌਂ ਕਿੱਥੇ ਹਨ?” ਪੁੱਛਦਾ ਹੋਇਆ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ।

ਸਾਰ

ਆਪਣੀ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਨੂੰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਹਾਰਕ ਢੰਗ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਹਦੀ ਆਗਿਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਗੁਆਚੀ ਹੋਈ ਸੰਤਾਨ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਮੁਤਾਬਕ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ? ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਉਸ ਸਭ ਲਈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਜਾਂ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਝਕੋਗੇ ਨਹੀਂ!

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਲੂਕਾ 9:51; 13:22. ²ਲੋਵੀਆਂ 13:46; ਗਿਣਤੀ 5:2, 3. ³ਯੂਹਨਾ 4:9. ⁴ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ 'ਚ ਸਾਡੇ ਅੱਜ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ “ਕੋੜ੍ਹ” ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਵਿਚ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ⁵ਅਜਿਹੀ ਤੁਲਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਜਾਣੂ ਹੋਣ। ⁶ਲੋਵੀਆਂ 14:2 ਤੋਂ। ⁷ਇਕ ਪੁਰਾਤਨ ਹੱਥਲਿਖਤ ਤੋਂ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਓਸੇ ਵੇਲੇ ਚੰਗਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਹੱਥਲਿਖਤਾਂ ਵਿਚ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੋਅਜਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਸਭ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਦਿਲਚਸਪ ਹੈ। ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ ਨੇ ਇਸ ਤੇ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ “ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੋਅਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਫ਼ਰਕ ਤੋਂ ਉਹਦੇ ਇਲਾਹੀ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ” ਵਧੀਆ ਲਿਖਿਆ ਹੈ (ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਲੂਕ [ਅਬਿਲੇਨ, ਟੈਕਸਸ: ਏ.ਸੀ.ਯੂ. ਪ੍ਰੈਸ, 1975], 340)। ⁸ਆਇਤ 19 ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਸਾਮਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਤੇਰੀ ਨਿਹਚਾ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।” ⁹ਸਾਮਰੀ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਪੰਜ ਕਿਤਾਬਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਜਿਹਨਾਂ ਵਿਚ ਕੋੜ੍ਹ ਬਾਰੇ ਨਿਯਮ ਸਨ। ¹⁰ਕਾਫ਼ਮੈਨ, 341.

¹¹NASB ਵਿਚ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ: “ਜਾਂ, ਤੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲਿਆ ਹੈ।” ¹²ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ “ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।” ¹³ਦਾ ਸਪੀਕਰ'ਸ ਸੋਰਸਬੁਕ (ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਸ, ਮਿਸਿਗਨ: ਜੌਂ ਡਰਵਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1962), 262 ਵਿਚ ਏਲਿਏਨਰ ਡੋਅਨ ਰਾਹੀਂ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ¹⁴ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ “ਖ਼ਾਸ” ਬਰਕਤਾਂ ਦਾ ਨਾਂ ਲੈਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਹੜੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਇਸ ਪਾਠ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਨਾਲੋਂ ਫ਼ਰਕ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।